

σαν πρωϊαν, ὅτε ἡγείρετο ἅμα τῷ πρώτῳ
λυκόφωτι, εὗρισκε τὸ προσκεφάλαιον αὐ-
τῆς βεβρεγμένον ἐκ τῶν δακρύων, ἅτινα
κατὰ τὴν νύκτα ἔρρεον ἐκ τῶν ὠραίων αὐ-
τῆς ὀφθαλμῶν. Ὑπὸ φρικωδῶν ὀνείρων
ταρασσομένη ἔντρομος ἀνεκάθητο ἐπὶ τῆς
κλίνης καὶ ἔτεινε τὸ οὖς εἰς τὴν ἡρεμίαν
τῆς νυκτός, ζητοῦσα νὰ ἀνακαλύψῃ ψό-
φον τινὰ, ἀνὰ ἀκούσῃ θόρυβον, τριγμόν
τινα. Ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν πατοῦ-
σα προσήγγισε τὴν κλίνην τῆς Εὐδοξίας
καὶ ὅτε ἐβεβαιούτο ὅτι ἀμέριμνος ἐκοι-
μᾶτο τὸν ἀγγελικὸν αὐτῆς ὕπνον, ἐπέ-
στρεψεν εἰς τὴν κλίνην αὐτῆς καὶ σταυ-
ροκοπούμενη ἔκλειε τὰ κεκμηκότα βλέ-
φαρα, ἐλπίζουσα νὰ εὕρῃ ἀνακούφισιν. Ἡ
ζωὴ αὐτῆς εἶχε καταστῆ διαρκὲς μαρτύ-
ριον. Πόσον ἐζήλευε τὴν πενθερὰν αὐτῆς,
ἥτις, προλαβοῦσα, ἐκοιμήθη ἐν ἡσυχίᾳ
τὸν αἰώνιον ὕπνον!

[Ἔπεται συνέχεια].

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον διήγημα εἶνε ἔργον
τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει γνωστῆς δεσποινίδος Α-
λεξάνδρας Παππαδοπούλου. Ἡ νεαρή, ἀλλὰ δό-
κιμος συγγραφεύς, ἔν καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταθίου
τῆς μόλις, παρέσχε μέτρη γούνα πολλὰ δειγμάτων
τῆς ἐν τῇ δημιουργικῇ φιλολογίᾳ ἐπιδόσεώς της, παν-
τοῖα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Σαταρίσκη καταχωρίσασα
ἐν περιοδικῷ, ἐσχάτως δὲ ἐκδόσῃ ὑπὸ τὸ ἄληθές
αὐτῆς ὄνομα *Δεσμίδα Διηγημάτων*, ἧς ἔγραψε τὸν
πρόλογον ὁ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Ξενόπουλος. Ἡ
διέλευσις τῶν Ἑλκετικῶν Μυθιστορημάτων θεω-
ρεῖται εὐτυχῆς παρέχουσα σήμερον εἰς τοὺς ἀναγνώ-
στας της τὸ νέον περίτεχνον ἔργον τῆς διακεκριμένης
δεσποινίδος, ἐν ᾧ ἐπανάη ἀάσματος χάρις, ἀδρότης
ταρβητικῆ ἀλοθιᾶς, ψυχολογικὴ δύναμις ἐν τῇ
τόσῃ ἀφελείᾳ, διδακτικὴ ἀλήθεια, πρὸ πάντων δὲ
γλῶσσα ἀπλὴ καὶ τρυφερά, καθαρὰ λεπτειπέλεκτον
τρίγωνον, τὸ ὅποτον μόνον γυναικεῖα χεὶρ ἐδύνάτο
να ἐπιτε δευθῇ.

Σ. τ. Δ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ

Δελτίο

Ἡ Δομνίκη πρὸς τὴν Μαρίαν
Μαρίκα μου,

Ἡ ἐπιστολὴ σου ἀντὶ νὰ μοῦ¹ προξενή-
σῃ δάκρυα, μ' ἔκαμε νὰ γελάσω... μ' ἐν-
θύμισε μίαν σελίδα τῆς ἰδικῆς μου ζωῆς.
Τὴν σελίδα αὐτὴν θὰ σοῦ τὴν γράψω· πι-
στεύω, μόλῃν τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους
ἀπιστροφὴν σου, θὰ διαβάσῃς τὴν ἐπι-
στολὴν τῆς Δομνίκης σου· ἀφοῦ μ' ἔγρα-
ψες ἔπρεπε νὰ σκεφθῇς πῶς θὰ ἔχῃς ἀργὰ
ἢ γρήγορα ἀπάντησιν.

Ἡγάπησα καὶ ἐγὼ Δὲν θὰ σοῦ διη-
γηθῶ πῶς τὸν ἐγνώρισα καὶ δὲν θὰ σοῦ
εἶπω τὸ ὄνομά του... τὸν ἠγάπησα ὅμως
πολύ... αὐτὸ σοῦ τὸ γράφω. Ἐγὼ ἡ λά-
λος, ἡ εὐθυμος, ἐμπρός του ἤμην σιωπη-
λὴ σὰν πεθαρμένη. Ὅ,τι ἔλεγα ἦτο τόσο
ἀνόητο, ποῦ κατόπιν ἔκλαια καὶ ἔλεγα
ἀπελπισμένα — ἄς μὴν τῶλεγα κ' αὐτό.

Ὑπόθεσε πῶς ἦτο συγγραφεὺς καὶ πῶς
εἶχα μιὰ μικρὴ συγγένεια μαζί του. Τὸ
πρῶτον μ' ἔκαμνε νὰ τὸν θαυμάζω— καὶ
ὁ θαυμασμός ξεύρεις πῶς εἶναι ἐπικίνδυ-
νος— τὸ δεύτερον μ' ἔκαμνε νὰ τὸν βλέπω
σχεδὸν καθὲς ἡμέρα. Τότε δὲν ἐγνώριζα ἀ-
κόμα τοὺς συγγραφεῖς... ἐνόμιζα πῶς τὰς
ὠραίας ιδέας ποὺ σὰν διαμάντια σκορπί-
ζουν, τὰς ἔχουν ὡς ἀρχὰς των. Δὲν ἤξευρα
πῶς ἡ δημιουργικὴ δύναμις εἶναι προσο-
ἀνεξάρτητον τοῦ χαρακτήρος τῶν κατε-
χόντων αὐτήν. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐμβή-
κεν δολόκληρος εἰς τὴν καρδιά μου. Μία
ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤκουσα χίλι-
στόματα νὰ τὸν ἐξυμνοῦν καὶ κατὰ τὴν
ὁποίαν ἔλαμπεν ἀπὸ χάριν καὶ ἀπὸ νε-
τητα, ἀπεφάσισα νὰ τοῦ ἐκφράσω πρῶτον
τὸν ἔρωτά μου.

Εἶχα διαβάσει σ' ἓνα μυθιστόρημα, ὅτι οἱ ἄνδρες εἶναι δειλοί καὶ πρῶτον αἱ γυναῖκες ἐξομολογοῦνται.

Μου έφάνη ότι μ' άγαπᾷ... Έφαινετο
τρυφερός, περιποιητικός πρὸς ἐμέ, καὶ μᾶς
ἐπεσκέπτετο τακτικά. Καμμιά φορὰ μού
ἔριχνε κάτι ματιαὶς !! ἄχ... ἐπάγωνά
τότε... καὶ τὸ βράδυ δὲν ἔμπούσα νὰ
κοιμηθῶ. Τέλος πάντων... τί σοῦ ἔλεγα;
ἄ... πῶς θὰ τοῦ ἐφανέρονά τὸν ἔρωτά
μου. Νὰ τὸ ἀποφασίσῃ κανεὶς εἶναι εὐ-
κολο... μὰ ἡ ἐκτέλεσις...

Ἐξαφνα ἀντί νά τόν πλησιάσω ἐγώ,
 μέ πλησιάζει ἐκείνος. Ἡ καρδιά μου κτυ-
 ποῦσε δυνατά καί τά μᾶτια μου ἦταν
 γεμάτα ἀπό δάκρυα.

— Δομνίκη, μὴ λέγει. Θέλω νὰ σὰς ἐξομολογήθῃ... καὶ ἐγύρισε δεξιά καὶ ἀριστερά τὰ ῥάτια τοῦ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν μᾶς ἀκούει κανεὶς.

Ἡμην βεβαία πῶς θὰ γονυπετήσῃ καὶ
θὰ μοῦ 'πῇ: — σ' ἀγαπῶ.

— Παρήλθεν ἔτος ἀφ' ὅτου ζω ἐνταῦθα... τὸ ἔτος αὐτὸ ὑπῆρξε πολὺ εὐχάριστον δι' ἐμέ, . . . πλησίον συγγενῶν τόσῳ ἀγαθῶν καὶ εἰλικρινῶν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διέλθῃ τις κακῶς.

Πῶς ἐβόσταξα, Μαρίκα μου, καὶ δὲν
τὸν ἐφίλησα... ἕνας Θεὸς τὸ 'ξέυρει... τὰ
λόγια του ἦσαν τόσο συμφωνὰ μὲ τοὺς
διαλογισμούς μου, ὥστε πρὶν νὰ τ' ἀκού-
σῳ μὲ ταῦτά μου, τὰ ἐμάντευσα μὲ τὴν
καρδιά μου.

— Τώρα ὅμως δὲν εἶμαι πλέον εὐτυ-
γής· ἀγαπῶ.

Μία χαύνωσις, ἀλλόκοτη εἶχε σφαλίσαι
τὸ στόμα μου, δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ
ἐρωτήσω τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπωμένης. . .
ἄλλως τε ἐκεῖνος μετὰ στιγμιαίαν σιω-
πὴν ἐξηκολούθησεν:

— Ἀγαπῶ τὴν Ὀλιαν. Εἰς σέ ἐξα-
δέλφη μου ἀναβέτω, τὴν κατασκοπεῖαν
τῆς καρδίας της... τί λέγεις; τί μαντεύ-
εις; μ' ἀγαπᾷ; .. καὶ ἡ φωνή του ὑπέ-
ρτομεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

Φαντάσσου... ενόμισα ότι αποθνήσκω και ετοιμάσθηκα να κάμω τὸν σταυρόν μου... ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ἀξιοπρέπείά μου μοῦ ἐφάνη ὅτι προσβάλλεται ἐψιθύρισα :

— Διατί νά μὴ σ' ἀγαπᾷ ;...

— Διατί να μη σ' αγαπά, ...
'Εκείνος... έπῄρε τὰ χέρια μου καὶ τὰ

κατεφίλει... ἀπὸ τὴν χαράν του... τὰ ἀ-
πέσσυρα μὲ φρίκην.

— Θα προσπαθήσω νὰ κάμω ὅ,τι ἔμπο-
ρέσω γιὰ σένα, καὶ βιάσασα τὸν ἑαυτὸν
μου ἐνέλασα. καὶ τοῦ εἶπα γελαστά :

—Καλὰ τέλη 'στους ἑρωτάς σου...καὶ καλὴ ἐπιτυχία 'στὸ διάβημά μου.

"Όταν εὐρέθηκα μόνη στὸν κοιτῶνά μου, δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς τὴν ἀπελπισίαν μου. "Εκλαίνα δυνατά, καὶ ἔδανκα τὰ χέρια μου διὰ νὰ μὴ ἀκουσθοῦν οἱ λυγμοὶ μου . . . μου ἐφάνηκε κατόπιν ἀπὸ δύο ὥρων ἁγωνίαν πῶς ἀποθνήσκω, καὶ ἔκλεισα τὰ μάτια μου . . . εἶχα ἀποκοιμηθῇ . . . "Εβλεπα τὴν "Ολivia, τὴν ὠραίαν καὶ πλουσίαν κόρην τοῦ μεγαλεμπόρου Θεοφίλου, μὲ βαρύτιμο νυμφικὸ φόρεμα, κ' ἐκείνον νὰ τὴν καμαρόνη ἐρωτικά... τότε ἐξεφώνηζα μέσα εἰς τὸν ὕπνον μου καὶ ἔρριπτα τῆς μαξιλάρας τοῦ σοφᾶ κατὰ γῆς. Εἶχα κοιμηθῇ ἔντυμένῃ ἀπάνω ὅτὸ σοφᾶ.

ἀπάνω στο σούφλι.
 "Όταν ἐξόπνησα, εἶχε ἑξημερώσει. Ἐ-
 φόρεσα ἕνα ἐπάνωφόρι καὶ ἔτρεξα εἰς τὸ
 σπίτι τῆς συμμαθητρίας μου Ἀνθῆς. Ἐ-
 κείνη τὰ ἤξευρε ὅλα . . . ἦτο ἡ μυστικο-
 σύμβουλός μου. Δὲν ἤξευρε ἡ ἀμοιρὴ τί
 νὰ μοῦ πῇ, μόνον ἔκλαιε μαζί μου. Ἡ
 πρώτη μου ἰδέα ἦτο νὰ κάμω κακὸ εἰς
 τὴν ἀνόητη, τὴ ψευτοπερήφανη
 φτιασιδομένη τὴν Ὀλivia. . . αὐ-
 δὲν τὸ εἶπα τῆς Ἀνθῆς.

Ἦτο πρῶτ' καὶ ἑπερνούσῃ
 γιὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ
 εἶχε κάμει τὸ λουτρό
 Δροσερὴ-δροσερὴ μὲ
 τῆς καὶ τὸ μεγάλο κ
 τὸ κάτασπρο μέτωπό της
 νεράϊδα. Δὲν εἰμπορούσε νὰ
 ἦ καμαριέρα τῆς, ἢ ὅποια
 πιν τῆς, καὶ ἐκρατοῦσε τὰ λουτρά κα
 μένα μὲ ἕνα πετσί ... τόσο πολὺ ἐλαφρὰ
 καὶ γρήγορα ἔτρεξε... ἐπετοῦσε. Ἡ Ἀνθὴ
 καὶ ἐγὼ ἐκαθήμεθα 'στὸ παράθυρο, ἀκτέ-
 νιστες καὶ ἀπεριποίητες. Ἡ Ὀλιὰ μᾶς
 εἶδε καὶ ἐρώναξε μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της:

— Ἦταν ωραία ἡ θάλασσα... ὄχι πολὺ
κρύα, πῶς δὲν ἦλθατε κορίτσια;

— Ἀργήσα να ἔσπῃς, εἶπεν ἡ Ἀνθή.
Δουλοῦν ἐάν δὲν ἔχῃς τὴν ψιφίαν

— Δομνίκη, εάν δεν έχεις την νύμφη σου προωρισμένη, θα έρθω ύστερα από το μεσημέρι με το έργασιέρό μου... Μαλέρι;

μεσημέρι με το εργαχτερό μου...
 Έκούνησα το κεφάλι μου και εκείνη
 έφυγε, αφού έχμηλασε το καπέλο της
 το όποιο υψωσε για να ημπορέση να μας
 ιδη... έχάθηκε εις το γύρισμα του δρόμου
 της Παναγίας, και εγώ την έβλεπα από-
 μη γελαστή, να κρατῇ 'στό χέρι της μιὰ
 μαργαρίτα και να μᾶς 'μιλῇ με τόσην ἀ-
 γάπη... 'Ενῶ έβλεπα 'στό δρόμο ἀφηρη-
 μένη... διέκρινα εκείνον να περπατῇ σκε-
 πτικός και να φορῇ 'στό στήθος του μιὰ
 ... μαργαρίτα... βέβαια τῇ μαργαρίτα
 τῆς Όλγας!

της "Ολίας" !
 "Έκρυψα τὸ κεφάλι μου ἀπὸ 'πίσω ἀπὸ
 μιὰ γλάστρα βασιλικῆς, τὴν ὁποίαν ἡ
 Ἀνθὴ εἶχε στὸ παραθυρὸ της ... ἐπέρασε
 χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσῃ, μόνον ὅταν ἐ-
 γύρισε τὸν δρόμο, τοῦ εἶναι 'στους πρῶ-

ποδας τῆς Ἀγίας Τριάδος, μοῦ ἐφάνη πῶς ἔβγαλε τὴ μαργαρίτα ἀπὸ τὸ στῆθος του καὶ τὴν ἐφίλησε...

Τὸ ἐσπέρας ὅλαι ἐκαθήμεθα ὁτὸν κη-
πό μας καὶ εἰργαζόμεθα... ἐγὼ καὶ ἡ
Ἀνθὴ ἡμεθα ἀφρημέναι... ἀλλὰ ἡ Ὀ-
λια εἰργάζετο μὲ τὴν καρδιά της. Ὁ ἐξά-
δελφός μου μὲ ἕνα φίλον του καὶ μὲ τοὺς
ἀδελφούς μου, ἐκάθηντο κάτω ἀπὸ ἕνα
δένδρο ἀντίκρυ μας καὶ ἔπαιζε ταῦτε.
Κατ' ἀρχὰς ἔπαιζε ὁ ἀδελφός μου μὲ τὸν
ἐξάδελφό του, καὶ ἔπειτα μὲ τὸν φίλον...
Ὅταν ὁ ἐξάδελφος, ὁ ὁποῖος, ἄς ὑποθέ-
σωμεν, πῶς ὠνομάζετο Τίτος, δὲν εἶχε
πλέον μέρος εἰς τὸ παιγνίδι, ἐπλησίασε
πρὸς ἡμᾶς καὶ ἤρχιζε νὰ θαυμάζῃ τὰ ἐρ-
γόχειρά μας.

Τὸ ἐργόχειρον τῆς Ὀλίας ἦτο καλλι-
τέχνημα ἢ λεπτὴ ἐκείνη ἐργασία, τὴν ὁ-
ποῖαν ὠνομάζομεν *dantelle anglaise*, ἦτο
καθαρία καὶ κάλλιστα δουλεμένη. Ὁ
Τίτος τὴν ἠρώτησε ποῦ ἐσπούδασε, ἂν
κατοικῇ πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Κωνσταντι-
νούπολιν, ἂν ἔρχεται κάθε καλοκαίρι
στὴν Χάλκην κτλ. Καὶ ἐκείνη διηγείτο,
ὅτι ἀφῆκε πολὺ μικρὰ τὴν Ρωσσίαν, καὶ
ὅτι ἔρχονται πάντοτε χάριν τῶν λουτρῶν
εἰς Χάλκην καὶ μένουσιν εἰς τὸ ξενοδο-
χεῖον.

— Θὰ ἦμην πολὺ δυστυχής, ἂν ὁ πα-
πάκης ἤθελεν ἄλλην ἐξοχὴν... ἐδῶ ἔχω
τόσον... ἄλλας φίλας... ὥστε καὶ ἂν ἦ
ἡ τὸν τόσον ὠραία, θὰ τὴν ἦ-
ναι καὶ μόνον, διότι κατοικεῖ
ἐν Δομνίῃ καὶ τὴν Ἀνθούλαν.
— Τε λοιπὸν τόσον πολὺ τὰς
μεν ὁ Τίτος καὶ τῆς ἔρριψε
ἀπ' ἐκείναις ποῦ ἐθανάτωναν
μέμνα ἄλλοτε.

Ἡ Ὀλια ἠρρυθρίσας καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ
τὴν ταραχὴ της, ἔβγαλε τὸ σημειωματά-
ριόν της καὶ ἀνέγνωσεν ὀλίγας περικοπὰς
ἐνὸς ἔργου, τὸ ὁποῖον εἶχε δημοσιεύσει
ὁ Τίτος ἐσχάτως. Ἐγὼ ἠγάπων τὸν Τι-
τον ὡς συγγραφέα, μέσα εἰς τὸ κεφάλι
μου εἶχα ἕνα κόσμον ὁλοκλήρον κρίσεων
λεπτῶν, παρατηρητικῶν καί, ὡς ἐνόμιζα,
ὀρθῶν δι' ἕκαστον σύγγραμμά του· μὰ σοῦ
τὸ εἶπα... δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἐξωτερικεύσω
αὐτὰ ὅλα... ἤμουν βωβὴ ἐμπρὸς του καὶ
ἀμήχανος.

Ἡ Ὀλια, ἀπεναντίας, χωρὶς στόμφον
ἢ δειλιάν ἄλογον, ἠρίθμει τὰς παρατη-
ρήσεις της, καὶ εἶπε τὴν γνώμην τοῦ θεῖ-
ου της, ὅστις ἦτο γνωστὸς συγγραφεὺς
ἐν Ρωσσίᾳ.

— Οἱ Ρῶσοι εἶνε οἱ καλλίτεροι μυθι-
στοριογράφοι. Τοὺς ἀγαπῶ, ὅχι διότι
εἶνε πατριῶται τῆς μαμάς μου, οὔτε
διότι τὰ ξένα ἔθνη τοὺς ὠμολόγησαν τοι-
ούτους, ἀλλὰ διότι τοὺς ἐννοῶ. Εἶνε ψυ-
χολόγοι βλαβεῖς καὶ ἀναλύουν τοὺς χαρα-
κτῆρας ζωηρότατα, φυσικώτατα... Ἐν
γαλλικὸν μυθιστόρημα μὲ τέρπει, ἐν ρωσ-
σικὸν μὲ διδάσκει. Τὸ ἀναγινώσκω, ὅχι
διὰ νὰ σκοτώσω τὸν καιρόν, ἀλλὰ διὰ νὰ
ὠφεληθῶ. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὰ ἰ-
δικά σας συγγράμματα... μάλιστα αὐτὴ
ἡ περικοπὴ... — καὶ ἀνέγνωσε διὰ τῆς

γλυκείας αὐτῆς φωνῆς δύο ὁλοκλήρους
σελίδας τοῦ ἔργου του. — Ὁ Θεός μου
τούλάχιστον μόνος του μοῦ ἐσημείωσε
μέρη τοῦ ἔργου σας, καὶ πόσον ἐχάρην, ὅ-
ταν ἐσημείωσε καὶ αὐτὴν τὴν περικοπὴν,
τὴν ὁποῖαν εἶχον ἀποστηθίσαι ἐγώ.

Ἐκεῖνος ἤκουε μαγευμένος. Θὰ ἔμενεν
ὦρας ὁλοκλήρους, εἰς τὴν ἐκστασιν ἐκείνην,
ἂν ὁ ἀδελφός μου δὲν τὸν προσεκάλει. Ἡ
Ὀλια ὅμως δὲν εἰργάσθη πλέον· ἔβαλε
μέσα εἰς τὸ πανεράκι της τὸ ἐργόχειρόν
της καὶ μὰς ἀπεχαιρέτισε... διότι ἡ ὦρα
τοῦ περιπάτου ἐπλησίαζε.

— Θὰ μὲ πιστεύσης, Ἀνθούλα, δὲν ἡμ-
πορῶ νὰ καταλάβω τί συμβαίνει μέσα
μου... αἰσθάνομαι ὅτι τὴν Ὀλια τὴν ἀ-
γαπῶ καὶ ἐγώ. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν μισῶ;

— Ὅχι... καμνεῖς πολὺ καλὰ... Διατί
νὰ τὴν μισήσης; Μήπως τὸ μίσός σου θὰ
διακόψῃ τὸν ἔρωτά του;

Ἡ Ἀνθὴ εἶχε δίκαιον, καὶ ἤρχισα τὰ
δάκρυα, τὰ ὁποῖα μὲ ἀνεκούφιζον.

Ὅλοι ἔβλεπον ὅτι ἔλυναν, μόνος ἐκεῖ-
νος δὲν τὸ παρετήρει, παρὰ μοῦ ἔφερε
καθ' ἡμέραν μετὰ παιδικῆς χαρᾶς νεώτε-
ρα τῶν ἐρωτικῶν του θριάμβων.

Καὶ εἶχα καὶ τὸν κόσμον... τὸν κό-
σμον τὸν τυφλόν, νὰ λέγῃ τόσα ἐναντίον
μου διὰ τὴν οἰκειότητα τοῦ Τίτου.

— Εἶνε τρελὴ ἡ γιγαχία της, ἔλεγεν ὁ
ἕνας νὰ τὸν μπάζῃ μέσα ὁτὸ σπίτι της
... χθὲς τὸν εἶδα νὰ φιλῇ (;) τὴν Δομνί-
κην μέσα ὁτὸ δάσος.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, δεσποινίς Δο-
μνίκη, πότε ἔχομεν γάμον; ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

— Αὐτὴ ἡ Δομνίκη σοῦ ἔχει μιὰ τύ-
χη!!... ἐψιθύριζον σιγὰ σιγὰ, αἱ φίλαι
μου, ὅταν μ' ἔβλεπαν στηριζομένην εἰς
τὸν βραχίονα τοῦ Τίτου.

— Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἔχουν καλὸ
τέλος, ἔλεγον τὰ γράμματα... ἤσανόμην
ὅτι ἦμην ἀντικείμενον προσοχῆς, ἀλλὰ
ἔλεγα:

— Τί μὲ μέλλει, δὲν θὰ ζήσω πολὺ.

Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου μὲ καθυσόχασεν.
Ὁμίλουν πρὸς τὸν Τίτον περὶ τῆς Ὀλίας
μετ' ἐνθουσιασμοῦ, καὶ ἦμην εὐτυχὴς μάρ-
τυς τῶν ἐρωτικῶν συνδιαλέξεών των.

— Θὰ ζητήσω, Ὀλια μου, τὴν χεῖρά
σου ἀπὸ τὸν πατέρα σου... συγκατατί-
θεσαι; ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ἐκεῖνος.

— Ἡ μητέρα θὰ σὲ ἀκούσῃ, διότι ὁ
πατέρας τὴν ἀφῆκεν ἀπόλυτον δέσποιναν
εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κόρης της...

Ἐγὼ ἔκλαια ἀπὸ τὴν συγκίνησίν μου
βεβαίως.

Ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας ἀπεφάσισα νὰ αὐ-
τοκτονήσω. Δὲν εἶχα ἄλλο μέσον καὶ ἐ-
πῆρα ἕνα δοχεῖον μὲ φωσφορικὰ πυρεῖα,
τὰ ἔβαλα μέσα εἰς ποτήρι καὶ ἔχυσα λίγο
σπίρτο τοῦ καμινέτου μέσα. Ἔως τῶρα
δὲν ἤξεύρω ἂν τὸ μέσον αὐτὸ ἦνε θανα-
τηφόρον, ἀλλὰ πιστεύω νὰ ἦνε. Ἐγράψα
ὀλίγας ἐπιστολάς καὶ πῆγα ὁτῆς Ἀν-
θούλας διὰ νὰ τὴν ἀποχαιρέτισω.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

κ. Γεώργιον Σταύδην. Ἀπεστάλησαν ὑμῖν τὰ ἐλ-
λείποντα φύλλα. Εἰς τὸ ἐξῆς τὰ φύλλα τῶν συνδρο-
μητῶν ὁ ἀποστέλλονται ἐπ' ὀνόματι σας εἰς ἐνα φά-
κελλον. — κ. Ι. Μιχαηλίδην. Παρὰ τοῦ κ. Ε. Γ.
ἐληφθῆσαν λίραι ἀγγλικαὶ 2. Ἐνεγράφη ὁ κ. Μ. Μ.
Σ., πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτω-
βρίου. Λαμβάνετε καὶ τοὺς ἀριθμούς τοῦ κ. Ν. Ρ. Ἐ-
γράψαμεν. — κ. Α. Κ. Παλαιολόγον, ἐνεγραφεῖσαν ὁ
κ. Π. Σ. Μ., καὶ ὁ κ. Δ. Χ. Χ. πρὸς οὓς ἀπεστά-
λησαν τὰ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐκδοθέντα φύλλα. Ἐν-
χαριστοῦμεν — κ. Παντολ. Ταγαρίδην, Στέλ. Παπ-
πᾶν, Γ. Κ. Καλλιωντῆν εἰρηνοδίκ., Ἀναστ. Κοκκινά-
δην, εἰρηνοδίκ. Ἐνεγράφη. Ἐνχαριστοῦμεν. — Ὑπο-
πράκτορα Χαλκίδος. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κυρίαν
Βενεράδην Γκιλλῆ, κ. Ἰω. Κοιμτζόγλου, Ἀγγε-
λον Ρακοπούλον, Ἰω. Πελεκᾶσιν, Θεμ. Γκιλλῆ, Σπ.
Βλαντῆν, Δ. Ἰω. Παπαδασυλόπουλον, τηλεγραφ.
Α. Χατζηγῶγον, Ἀθ. Δινιζόπουλον. Συνδρομαὶ ἐ-
λήφθησαν. Ἐνχαριστοῦμεν. — κ. Α. Κ. Θ. Ἐνταῦθα.
Ἐλήφθη, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν θὰ δημοσιευθῇ. — κ.
Γρηγόρ. Π. Φαρακλόν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — Χρ.
Βιτάλην. Κατὰ λάθος τῆς διεκπεραιώσεως. — Μ. Γ.
Κιριατζόγλου. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν.
— κ. Χ. Α. Μαρβακίωτην. Ἐγράψαμεν. — κ. Χ. Μ.
Μακρίδην. Συνδρομὴ ὑμῶν καὶ τοῦ κ. Γ. Κονδαβίλη
ἐλήφθη. Βιβλία δὲν ὑπάρχουν. — κ. Λ. Ἐνυλῆν. Ἐ-
πιστολὴ σας ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν. — κ. Κ. Δ. Ζαλό-
κωστον. Συνδρομητὰ ἐνεγράφησαν, πρὸς οὓς ἤρξατο ἡ
ἀποστολὴ τοῦ φύλλου Τόμοι 5 «Ἐκλεκτῶν» δρ. 48.
Ἐνχαριστήθητε νὰ μὰς σημειώσητε τὰ ἐλλείποντα
φύλλα. — κ. Κ. Ζωγρ. Ἐνταῦθα. Πρὸς συννόνῃσιν
11 - 12 π. μ. καὶ 4 - 5 μ. μ. ἐν τῷ γραφεῖω ἡμῶν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων
Πωλοῦνται τὰ ἔσῃς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων
ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν.]

- «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλ-
λογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα
Λουδοβίκου Νοῦρ. Δρ. 1,50 (1,70)
«Ζῆλ Βλὰ» μυθιστόρημα Δρ. 5 (6)
«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστο-
ρία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 (6,60)
«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Β'ου: Σέργιο: Πανίνης», μυ-
θιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκα-
δημίας. Δραγ. 2 [2,20]
«Κωμῳδαί» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
«Ὁ Γονιζάλης Κορδούβιος ἡ ἢ Γρανάδα ἀνα-
κτηθεῖσα» μυθιστόρημα Δρ. 1,50 [1,70]
«Ἀνθρωπος τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθι-
στορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 [2,20]
«Ἑλληνικαὶ Σκηναί» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφε-
ρίου, μετὰ ἄρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]
«Ἡ Ναζία Μαρσιάνθη» μυθιστόρημα πρωτό-
τυπον Δρ. 1,30 (1,50)
«Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστο-
ρημα Ἰουλίου Βέρν. Δρ. 1,70 (2)
«Ὁ Ἀρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6
τόμους Δρ. 8 (9)
«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετὰ
φρασίς Γ. Κ. Ζαλακώστα Δρ. 4 (4,50)
«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)
«Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ
Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου Δρ. 1 (1,10)
«Τὰ Ἰπερῶ τῶν Παρισίων» μυθιστορία Pierre
Zaccane Δρ. 4 (4,20)
«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυμνος
μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Mat-
they (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)
«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ «Τὸ ἄνθος τῆς
Ἀλφῆς» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ.
Σμίθ. Δρ. 3,25 (3,75)
«Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογήτρικς», μυθιστορία Ἰουλίου
Μαρύ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
«Ἐλπινίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρω-
τότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα
Κυριακίδου Δρ. 5 (5,30)